

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

02/2017/HR

Južna Afrika Nova mjesna Crkva

Uvodnik:
Prepoznati Boga i
njegovo stvaranje

Služba Božja u Australiji:
Sigurno sidro

Nauk Crkve:
Opraštanje i apostolska
služba

Novoapostolska Crkva
International

Prepoznati Boga i njegovo stvorenje

Draga braćo i sestre,

geslo 2017. godine: „Slava Bogu, Ocu našem!“ sadrži tri zadaće koje smo si zadali za tekuću godinu. Spoznaja slave Božje i njegovog djelovanja stoji na samom početku. Veoma je zahtjevno spoznati slavu Božju u njezinoj veličini. Uz pomoć Duha Svetoga moguće je međutim shvatiti Božje djelovanje. – Što zapravo trebamo spoznati?

Bog je stvorio vidljivi svijet. Sve dolazi od njega. Njegova je volja početak svega. Nastojmo prepoznati Boga kao Stvoritelja i nikada ne posumnjati da je on začetnik svega! „Ako ih je zadivila njihova sila i snaga, morali su iz toga zaključiti koliko je tek silni njihov stvoritelj. Jer prema veličini i ljepoti stvorova možemo, po sličnosti, razmišljati o njihovu Tvorcu“ (Mudr 13, 4-5).

Bog je stvorio nevidljivi svijet. Pored vidljivog, materijalnog svijeta, Bog je stvorio i duhovni svijet. Tom svijetu pripada čovjekova živa duša. Bog je pripremio put po kojem se čovjek može vratiti k njemu, u zajedništvo s njime. „Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da

ima život vječni“ (Ivan 3, 16). To je put! Tako nam kaže Duh Sveti.

Bog stavlja sva svoja stvorenja čovjeku na raspolaganje.

On je i ostaje vlasnik svojih stvorenja. I brine o tome da sva njegova stvorenja napreduju. Nama ljudima povjerio je vidljiva stvorenja, to jest zemlju, da se odgovorno odnosimo prema njima: „... i sebi je podložite“ (Post 1, 28). Pažljivo ćemo se odnositi prema njegovim stvorenjima i odgovorno prema prirodnim bogatstvima zemlje.

Želimo prepoznati i priznati Boga kao Stvoritelja. Iz takve spoznaje proizlaze naša hvala i zahvala. Spoznavši Boga govorimo o njemu i naviještamo njegovu slavu.

U tom vam smislu želim da spoznate veličanstvene božanske dimenzije.

Srdačan pozdrav

Vaš Jean-Luc Schneider

Gotovo 100 vjernika okupilo se u Koncertnoj dvorani u Perthu na službu Božju našeg Veleapostola Schneidera. Putem video prijenosa još je 1300 braće i sestara u zajednicama širom Australije doživjelo tu službu Božju.

Sigurno sidro

Draga moja braćo i sestre, ovdje i u priključenim zajednicama! Dozvolite mi da u ime svih vas zahvalim zboru za uvodnu pjesmu koju smo upravo čuli. Predivno su nam pjevači izveli pjesmu: „Gospodin je moje svjetlo“. Uvjeren sam da je svatko od prisutnih u duhu pjevao s vama, jer je naša želja, ne samo želja, nego i čvrsta odluka da zauvijek budemo u kući Gospodinovoj. Radujemo se da možemo biti ovdje u Australiji, i mogu vam reći da nije bilo teško motivirati moju braću po službi da dođu na ovaj susret. Svi su bili motivirani, jer se ovdje u Perthu održavala skupština okružnih apostola, a ona je prema očekivanju bila blagoslov za sve jer nas je ojačala u vjeri i jer smo se uzajamno

Poslanica Hebrejima 6, 19.20

„Nju (nadu) imamo kao pouzdano i čvrsto sidro duše koje prodire u prostor iza zastora kamo je ušao za nas u svojstvu preteče Isus pošto je zauvijek postao veliki svećenik, sličan Melkisedeku.“

mogli kroz zajedničku molitvu, kroz izmjenu vjerskih iskustava i kroz radost zajedništva ohrabriti za buduća svjedočenja svoje vjere. Pravi je blagoslov da smo ovih nekoliko dana mogli provesti zajedno; to nas je druženje učvrstilo u vjeri i jedinstvu. Uvjeren sam da je i vaša priprema za ovaj dan bila vama na blagoslov. Zajedno ste mnogo učinili, zajedno ste molili, a kada se zajedno radi i moli, tada blagoslov u većini slučajeva ne izostaje.

Sada ćemo svi zajedno doživjeti blagoslov našeg nebeskog Oca po njegovoj riječi i milosti. Možda ste bili malo iznenađeni kada sam vam pročitao biblijski tekst. Taj tekst kao i mnogi drugi iz Poslanice Hebrejima zvuči donekle komplicirano; uvjeravam vas da zapravo i nije tako teško razumjeti ga. Vjerujem da sam ga dobro shvatio. Autor govori o nadi i uspoređuje ju sa sidrom. Ta je slika ovdje uz more, u Perthu lako razumljiva. Kad brod spušta sidro, ono pada na dno i daje brodu sigurnost i stabilnost tako da ga ni morske struje ni vjetarovi ne mogu otisnuti na pučinu. U našoj se biblijskoj riječi kaže da je nada „sidro duše“. Naša je nada u Bogu, uzdamo se u Krista, i ta nada, to sidro, spriječava da budemo otisnuti, i omogućava nam da ostanemo čvrsto na mjestu –

Bog a u koga mi polažemo svoju nadu, vjeran je i izvršava ono što obećaje

kao što ste upravo izrazili pjesmom – u kući Gospodinovoj. Naš tekst kaže dalje da sidro „prodire u prostor iza zastora“. Ove su riječi malo složenije, jer se ovdje radi u drugoj slici: o slici zastora koji je u hramu odvajao Svetište; ono posebno mjesto na kojem je prema tadašnjem shvaćanju prebivao Bog. Time se želi reći da je naše sidro spuštено na sasvim posebno mjesto: tamo gdje Bog prebiva. Naša nada je usidrena u samom Bogu. Vjerujem da tu sliku valja shvatiti na taj način. Sada se nameće pitanje čemu se mi nadamo. O čemu govorimo? Kad kažemo da u nešto polažemo svoju nadu, tada obično mislimo da očekujemo i računamo da će se to i dogoditi. To je uobičajena definicija nade.

Nada vjernika, kršćanina znači mnogo više: Mi očekujemo nešto i znamo da Bog to može i ostvariti. On može učiniti stvari koje ljudima nisu moguće. Mi se nadamo u Boga, iznosimo mu svoje želje i znamo da ih može ispuniti ako je to u njegovoj volji. Ta je nada utemeljena na kršćanskoj vjeri; ona je na nekoj drugoj razini i drugačije je kvalitete od nade općenito.

Nadamo se, to znači, puni pouzdanja i nade gledamo u budućnost, jer vjerujemo, štoviše, znamo da Bog ispunjava svoja obećanja. To je nada o kojoj je ovdje riječ, naša nada.

U pratnji Veleapostola bilo je 18 okružnih apostola i 7 pomoćnika okružnog apostola. S njima je dan ranije bio na jesenskoj skupštini.

Što je Bog obećao? Bog je čovjeku obećao vječni život i vječno zajedništvo. To je temeljno Božje obećanje, prvo koje je dao čovjeku: Pomoći ću ti da dođeš u vječno zajedništvo sa mnom. Potom smo primili još jedno Božje obećanje. Isus je, naime, obećao: „Kad odem te vam pripravim mjesto, vratit ću se da vas uzmem k sebi i da vi budete gdje sam ja" (Ivan 14, 3). Obećanje je to Kristovog ponovnog dolaska.

Bog je dao čovječanstvu još jedno obećanje: „Jer, evo, ja stvaram nova nebesa i novu zemlju" (Izaija 65, 17). Tamo u vječnom zajedništvu s Bogom neće više biti mjesta za zlo, smrt i patnju. To je obećanje koje je Bog dao čovječanstvu. Kad govorimo o nadi, mislimo na ta obećanja i vjerujemo da će biti ispunjena. To je naša nada i ona je usidrena u samom Bogu. Nisu to ljudska obećanja, nego riječi utemeljene u Bogu. Znamo da je Bog istina. Biblija kaže da „Bog ne može prevariti" (Hebrejima 6, 18).

Sve što on kaže je istina. Bog u koga mi polažemo svoju nadu, vjeran je i ispunjava ono što obećaje. To je naše sigurno, čvrsto uporište. Bog drži svoju riječ. On je svemoguć, nitko ga ne može spriječiti da ne učini ono što je naumio. U njemu je usidrena naša nada.

U današnjoj biblijskoj riječi stoji zapisano da je naš preteča otišao iza zastora. Sviđa mi se ta slika. Ne znam da li se i danas tako radi, ali nekada kada veliki brodovi nisu mogli pristati uz lučki vez, sidro se s broda spuštalo u lađu da bi se dopremilo i bacilo na neko prikladno mjesto, kako bi brod bio što sigurnije usidren. Takvu nam sliku prenosi ovaj tekst. Isus je bio preteča, koji je kao Uskrsli, kao prvenac ušao u kraljevstvo Božje. On je bacio sidro prema Bogu. Dojmljiva slika koja mi se dopada! On nam je otvorio put. Učinio je sve moguće i poručuje nam: Ako vjeruješ, ako budeš poslušan, ako me slijediš, moći ćeš i ti uskrsnuti. Dobit ćeš uskrslo tijelo i moći ćeš dospjeti na ono posebno mjesto gdje je Bog, gdje ćeš biti u vječnom zajedništvu s njime. Ja sam to postigao, a pomoći mogu i tebi - tako nam govori naš Preteča.

Što on tamo radi? Moli za nas. On je naš zagovornik, koji se kod Boga, svog Oca, zauzima za nas. Iz tog razloga je naša nada tako čvrsta i snažna – i ona je usidrena kod samog Boga – u onome koji je istina, koji je svemoguć. Tamo je Isus, Preteča, koji je otišao ispred nas. On je položio put i omogućio sve potrebno i moli za nas. S tom nadom, tim čvrstim i pouzdanim sidrom, nećemo nikada doživjeti duhovni brodolom.

Ne možemo doduše još vidjeti ono u što polažemo svoju nadu. Biblija kaže da nada koja se vidi nije nada. I nadalje: „Ali ako se nadamo onomu čega ne vidimo, postojano ga čekamo" (Rimljanima 8, 24.25). Ne možemo vidjeti ono čemu se nadamo, ali u svom svakodnevnom životu vidimo djelovanje nade. To je posve konkretno, to se vidi.

Ponekada nas zahvaćaju oluje i tada vjetar i valovi bacaju brod gore - dolje, lijevo - desno, ali čvrsto, sigurno sidro ga drži tako da ga ni najveća oluja ne može otrgnuti s veza. Sidro ga drži na mjestu. Ljulja se doduše snažno, ali ne gubi i ne napušta čvrsto uporište. Lijepa je to slika!

Činjenica da vjerujemo, da smo djeca Božja, da gajimo nadu, neće nas poštediti ni valova ni oluja koje nas zahvaćaju. Kušnje nas potresaju, prolazimo kroz mnoge ispite i često moramo patiti, kao što

pate i drugi ljudi koji ne vjeruju, koje također udaraju razne oluje i nevere. Mi međutim imamo čvrsto i sigurno sidro i znamo da je vječna slava koju će nam Bog dati mnogo veća od svih patnji kroz koje danas prolazimo. Kad jednom budemo na tom mjestu, nećemo misliti na patnju koju smo morali podnositi ovdje na zemlji. Snažna je to nada. Izvjesno je da patimo kada se oluje i valovi života poigravaju s nama, ali nas ne odbacuju od Boga i ne udaljuju nas iz zajedništva s njime. Nada nas drži.

Ostajemo vjerni, jer znamo da je ono što će doći mnogo veće i značajnije on onoga što nam se danas događa. To je sidro naše nade, snažno, veoma čvrsto, vrlo sigurno sidro.

Ima vremena bez oluja. Ovdje u Pertu uživali smo u divnom pogledu na more, osjetili tišinu i mir. Ali i kada je more mirno, brod mora biti usidren, kako ga struje mora ne bi odvukle na pučinu.

I kada je sve oko nas mirno, potrebno nam je sidro nade. Čovjek ne pati uvijek, već jednostavno živi

svoj uobičajeni život, zaokupljen svojim svakodnevnim poslovima i često zaboravlja da postoji Bog, naprosto ne osjeća potrebu za njim; sve prolazi tiho i mirno. Mogu zamisliti da ovdje u Australiji ima mnogi ljudi koji dobro i lijepo žive; zdravi su, imućni i zadovoljni tako da ne osjećaju potrebu svakoga dana moliti Boga: „Oh, dragi Bože, pomoz mi!“ Sve je u redu, njihov život ide svojim mirnim tijekom.

Puni pouzdanja, nestrpljivo gledamo u budućnost

Mi, djeca Božja, imamo to sidro i čeznemo za vječnim zajedništvom s Bogom. I premda je u našem životu sve mirno, po tom sidru nade ostajemo povezani s Bogom i ništa nas ne može udaljiti od njega. Željeli bismo vidjeti našega Gospodina, čeznemo za vječnim zajedništvom s njime, željeli bismo biti kod njega.

Premda Isus još nije došao, i naše se očekivanje još nije ispunilo. Vrijeme čekanja ne može nam naškoditi. Ostajemo na svom mjestu, u domu Gospodnjem, jer očekujemo nešto. Puni pouzdanja, nestrpljivo gledamo u budućnost. I ako je sve u redu, ako se ništa ne događa, i premda se vrijeme

čekanja Gospodinova dolaska otešlo, mi ostajemo na svom mjestu. Drži nas sidro. Katkad postanemo svjesni svojih slabosti i spoznajemo da smo stvarno grešnici. Nakanili smo učiniti ovo i ono, ali nismo ništa učinili jer smo slabi. Nekoga smo uvijedili, nekome nanijeli bol, negdje pogriješili i ako smo iskreni ponekad nam nedostaje hrabrosti i mislimo kako nećemo uspjeti. U tkavom bi nas stanju oluja i vjetar mogli odnijeti u razmišljanje kako se ne isplati, kako ne možemo ništa, da to nije za nas, da smo slabi i grešnici! – Nemoj tako razmišljati, dragi brate i sestro! Imaš svoje sidro. Nemoj zaboraviti da je netko kod Boga, tko moli za tebe. On je tvoj zagovornik.

Položimo svoju nadu u Kristovu milost! Premda bili slabi, premda smo bijedni grešnici, premda smo učinili strašne stvari, nadajmo se u milost svjesni, da je naš Preteča, Isus Krist, već tamo. On moli za nas. Nadamo se u njegovu milost. Sidro nade sačuvat će nas da nas ništa ne udalji od Boga, i ostanimo sigurno i čvrsto na svom mjestu! Nije li to predivno!

Svatko od nas, svatko od vas služi Bogu na neki određeni način. Pritom mislim posebno na braću u Novom Zelandu i susjednim zemljama. Mnogo su radili i nisu uvijek imali željenog uspjeha. Ponekad je veoma teško raditi, služiti i morati gledati kako nema

uspjeha, da se ništa ne mijenja.

Mogu vam reći da svi mi osjećamo snagu Zloga koji ne želi da se bavimo djelom Božjim, da naviještamo Evanđelje i Kristov ponovni dolazak. Doživljavamo snagu Zloga. To bi nas možda moglo pokolebati, ali tada postajemo svjesni da imamo sidro nade koje je spušteno na sigurno mjesto, na čvrsto dno, na Boga. Isus je svojim apostolima obećao da će ostati s njima do svršetka svijeta. Obećao je da sila zla neće nadvladati njegovu Crkvu. Mi vjerujemo njegovim obećanjima i znamo da će svemogući, vjerni Bog ispuniti svoja obećanja. Stoga ne odustajemo. Uzdamo se u Krista, kako kaže Pavao. Nastavljamo raditi i služiti Gospodinu, svjesni da naš trud nije uzaludan (1 Kor 15, 58). Braćo i sestre, to je naše sidro.

I još nešto. Pavao kaže: „Nadom se veselite ...!“ (Rimljanima 12, 12). Nada nam dopušta da budemo radosni i kada nema vidljivog razloga za to. Sidro nije vidljivo. Vidi se samo da djeluje: brod se ne miče. Nada nas ispunja radošću, već samo kad pomislimo na budućnost, u pouzdanom očekivanju onoga što će doći. Pomisao da smo povezani s Isusom, da ćemo biti u vječnom zajedništvu s njime, s njime dijeliti vječnu slavu, da ćemo biti otkupljeni svake patnje, zla i smrti; saznanje da ćemo uskoro

Pomoćnik okružnog apostola
Robert Nsamba (Zambija)

Okružni apostol
Michael Ehrich (Njemačka)

Okružni apostol
Leonard Richard Kolb (SAD)

Okružni apostol
Noël E. Barnes (Cape)

biti kod njega izaziva u nama osjećaj radosti premda za nju nema vidljivog razloga. Radost u nadi – divno sidro naše duše! Da bismo zaokružili sliku o sidru, valja još reći da imamo veoma teško sidro u nadi koja je utemeljana na Kristu. Znadete međutim da kapetan odlučuje kada će sidro spustiti i kada će ga podići. Kako on želi. Ako digne sidro, vjetar, valovi i oluja mogu udaljiti brod od sidrišta.

Na nama je da naše sidro bude učvršćeno u Isusu Kristu. Molim vas, braćo i sestre, nemojte dizati sidro nade! Kako bi se to moglo dogoditi? Lako je to objasniti: Uvijek kada nam Isus nije više na prvom mjestu, sidro je podignuto. Ako nam je nešto važnije od Isusa Krista i zajedništva s njime, kao da smo podigli sidro i naša je duša u opasnosti. Da budemo još jasniji: ako nam je važnije da nam Bog ispuni naše prošnje i želje nego da izvrši svoja obećanja znači da smo u opasnosti.

Normalno je i prirodno da želimo da nam Bog odgovori na naše molitve i da nam ispuni sve za što ga molimo i dade što bismo od njega rado primili. To je također dio kršćanske nade, jer kod Boga nije ništa nemoguće. Ali ako to postane važnije od ispunjenja njegovih obećanja – mislite na tri naprijed spomenuta obećanja, tada postaje opasno. To je savjet koji nam daje Duh Sveti. Drago dijete Božje, nemoj dizati sidro! Naša je nada pouzdana, utemeljena je u Bogu. On je svemoguć, on je vjeran, on će ispuniti svoja obećanja, poklonit će nam

vječni život, poslati Isusa Krista da nas uzme k sebi i stvorit će novo nebo i novu zemlju, gdje za one koji su vjerovali u Krista i nasljedovali ga neće više biti patnje, neće više biti smrti. To je njegovo obećanje i on će ga ispuniti.

Mi imamo to obećanje i stoga ostajemo čvrsti i u oluji, ali i u vremenu kada sve protiče mirno i ako se otegne vrijeme do Kristovog ponovnog dolaska. Čak i ako smo slabi, nadamo se u Božju milost. Čak i ako bili bez uspjeha i osjetili snagu Zloga, služit ćemo Gospodinu svjesni da je on sa svojim apostolima. On će održati svoje obećanje koje govori o otkupljenju i naš trud neće biti uzaludan. Ako radimo za Gospodina i s njime, on će nas blagosloviti. Ta nas nada ispunja radošću.

TEMELJNE MISLI

Bog je obećao da će nam dati vječni život i da će poslati svoga Sina da nas uzme k sebi. Puni pouzdanja i strpljivo očekujemo ispunjenje njegovih obećanja. Ta nam nada daje snage da ostanemo vjerni Gospodinu bez obzira što se dogodilo.

Oproštenje grijeha- preduvjet i djelovanje

Kroz oproštenje grijeha možemo neposredno doživjeti milost Božju. Ali kako ga možemo steći? Kako ono djeluje? Evo nekoliko misli iz poučka Veleapostola Jean-Luca Schneidera. On piše:

Vjerovanje u oproštenje grijeha (nazvano i „otпуст“) temeljni je stav kršćanske vjere: Oproštenje grijeha izričito se spominje u starocrkvenim vjerovanjima – dakle u Apostolikumu i u Vjerovanju iz Nizeje i Konstantinopola – ali i u trećem članku našeg novoapostolskog Vjerovanja.

Jedinstveno i ponovljivo

Mogućnost stjecanja oprosta grijeha stvorena je po Kristovoj žrtvi. Temeljno oslobađanje od vlasti grijeha događa se u Svetom krštenju vodom po kojem se ispire istočni grijeh. Na svakoj službi

Božjoj naviješta apostol odnosno od apostola ovlašteni svećenik oprost grijeha u ime Isusa Krista. Taj oprost, prihvaćen u vjeri, briše individualan grijeh i krivnju pred Bogom. Ali nas sklonosti grijehu (konkupiscencije) ne oslobađa ni krštenje vodom ni oprost grijeha na službi Božjoj. Jedva da smo oslobođeni aktualnog grijeha, opet griješimo – unatoč svemu trudu – iznova.

Pripremljeni za oprost

Stjecanje oprosta grijeha pretpostavlja intenzivnu pripremu.

■ Moramo se temeljito ispitati i

- postati svjesni svojih pogrešaka. To ne znači spoznati samo svoje greške, nego i svoju krivnju.
 - pokajati se. Želimo pokazati svoju odlučnost da ćemo se nastojati popraviti.
 - odlučno krenuti putem pomirenja sa svojim bližnjim.
- Ako se toga budemo držali, doprinijet ćemo svom posvećenju.

Mir s Bogom

Po oprost se ne brišu samo naši grijesi, nego nam se poklanja i mir Uskrsloga:

- Gospodin nam jamči da nas unatoč našim grijesima neće odbaciti i da njegova ljubav prema nama ostaje nepromjenjiva.
- Isus Krist nas podsjeća da je nadvladao Zloga i njegovo djelo. Sotona može doduše izazvati naš pad, ali nas ne može rastaviti od ljubavi Božje.
- Uvijek možemo početi iznova.

Blizina među djecom Božjom

Osim toga oprost grijeha doprinosi zbližavanju djece Božje i jačanju međusobnog jedinstva kakvo i Isus od njih očekuje.

- U molitvi „Očenaš“ koju na službi Božjoj molimo prije navještaja oprosta grijeha zajednica priznaje svoje grijeh - svatko od nas priznaje javno svoje greške i da nije ništa bolji od svoga bližnjega.
- To zajedničko priznanje povezano je sa zazivom: „Izbavi nas od zla“ – taj zaziv naglašava solidarnost zajednice u borbi protiv grijeha: „Prema tome, ispovijedajte grijeha jedan drugomu i molite jedan za drugoga da ozdravite!“ (Jak 5, 16).

- Oprost se naviješta svima – svatko može čuti i radovati se oprostjenju koje je najavljeno njegovom bližnjemu.

Dostojno pristupiti Svetoj večeri

Važnost oprostjenja grijeha proizlazi osim toga i iz činjenice što je neposredno povezano sa slavljenjem Svete večere. Dostojno slavljenje Svete večere neophodno je potrebno za život u Kristu. Samo oprostjenje grijeha nužno je potrebno za dostojno primanje Svete večere i to iz više razloga:

- Moramo biti čisti da bismo se mogli sakramentalno povezati s Isusom Kristom.
- Sudjelovanje na Svetoj večeri pričuvano je krštenima: onima koji se trude odreći se Zloga da bi nasljeđovali Krista. Kroz kajanje za počinjene grijeha, a da bismo mogli primiti oprostjenje, pokazujemo da smo – unatoč svim nedostacima – odlučni održati obećanje koje je bilo dano pri našem krštenju. (Kod krštenja djeteta obećanje da će vjerovati u Isusa Krista i živjeti prema Evanđelju daju roditelji a kasnije ga u zavjetu konfirmacije potvrđuje svaki mladi kršćanin).
- Za vrijeme Svete večere zajednica komunicira međusobno („communio“ - je zajedništvo s Kristom i članova zajednice međusobno). Istinsko zajedništvo je moguće samo ako ima uzajamnog opraštanja.

Oprostjenje grijeha nije sakrament, ali je od velikog značenja za našu pripremu na dostojno primanje Svete večere a time i na Gospodinov ponovni dolazak.

Oproštenje grijeha bez apostolske službe - da li je to moguće

U budućnosti: naravno. A danas: nije isključeno - piše Veleapostol. Presudno je: ovlast koju služba ima daje vjernicima sigurnost.

Nakon uskrsnuća Isus Krist je učenicima dao nalog da u njegovo ime naviještaju oproštenje grijeha: „Kojima oprostite grijehe, oprošteni su im; kojima zadržite, zadržani su im" (Ivan 20, 21.23). Katekizam zaključuje kako nam valja shvaćati taj biblijski naputak: „Zadaća apostolata je oproštenje grijeha po žrtvi i zasluži Isusa Krista ljubazno udijeliti čovjeku".

Iz članka Vjerovanja

U dva članka našeg Vjerovanja spominje se vjera u oproštenje grijeha i odgovarajući nalog apostola.

U trećem članku Vjerovanja govori se o oproštenju kao činu Božjem: Samo trojedini Bog može brisati grijehe i to u svako vrijeme. Isus, Sin Božji, rekao je za sebe da ima vlast opraštati grijehe (usp. Marko 2, 10), i to čak i prije

nego li je prinio žrtvu na križu. Četvrti članak Vjerovanja se još preciznije nadovezuje na Isusovo djelovanje u Crkvi. U Crkvi Isusa Krista mogu oni koji vjeruju u njega, Otkupitelja, primiti milost krštenja i tako doživjeti brisanje istočnoga grijeha. Apostoli u Crkvi imaju nalog naviještati oproštenje grijeha.

Bez automatizma

Apostol naviješta oproštenje, ali Bog je taj koji oprašta. Ovlast apostola u pogledu opraštanja grijeha nije automatizam. Jer samo naviještanje oproštenja grijeha od strane apostola nije dostatno da bi grijesi bili izbrisani. Oproštenje je učinkovito samo ako je grešnik skrušen i spreman oprostiti drugima. Grešnik ima sigurnost da će

primiti oprostjenje svojih grijeha ako se dubokom vjerom pouzdaje u ovlasti apostolske službe. Apostoli djeluju kao poslanici Kristovi: po njima sam Isus Krist najavljuje vjerniku oprostjenje grijeha. Oprostjenje, najavljeno po apostolu, mjerodavno je i ne ovisi o osudi ili suglasnosti drugih ljudi. Grešnik može primiti oprostjenje od Boga, makar ga ljudi i nadalje optuživali.

I bez apostolata?

Isključuje li nalog opraštanja grijeha povjeren apostolima svaku drugu mogućnost da čovjek primi oprost svojih grijeha i izvan apostolata? Prisetimo se najprije da je nalog apostola vremenski ograničen jer govori da trebaju naviještati Kristov ponovni dolazak i vjernike pripremati na njega. O Gospodinovom ponovnom dolasku uskrsnut će živi i mrtvi koji budu pripremljeni na njegov dolazak. Oni će primiti proslavljeno tijelo i ući će u vječno zajedništvo s Bogom. Kako se međutim radi o grešnicima, bit će im potrebno i oprostjenje grijeha da bi mogli biti kod Boga. To oprostjenje neće izreći apostoli, već će ga dati neposredno Bog.

Isto vrijedi i za mučenike koji će uskrsnuti nakon velike nevolje. Na posljednjem sudu sam će Bog davati milost onima koji će smjeti ući u novo nebo. Naša vjera tako izričito spominje mogućnost stjecanja oprosta grijeha i nakon što apostoli prestanu djelovati. Za vrijeme prije ponovne uspostave apostolske službe u našem se Katekizmu govori da je moguće: „... da je Bog i u to vrijeme vjerniku udjeljivao milost oprosta“.

Ovlast službe donosi sigurnost

Kakva je situacija u ovo naše vrijeme? Katekizam s tim u vezi ističe temeljnu istinu: „Bog može u svojoj svemoći uvijek opraštati grijeha“. Stoga ne možemo isključiti mogućnost oprosta grijeha i bez sudjelovanja apostola ili njegovog ovlaštenika. Stoga ne bismo trebali tvrditi da je nemoguće da Bog danas vjerniku oprašta njegove grijeha ako ne

vjeruje u apostole koji djeluju u Novoapostolskoj Crkvi. Bog može oprostiti svaki grijeh neovisno o službi i Crkvi! Ali samo oni koji su navještaj oprosta grijeha primili po apostolatu mogu biti sigurni da su im grijesi stvarno i oprašteni.

Prepoznatljiva učinkovitost oprosta grijeha

U prošlosti se ponekad značenje apostolske službe vidjelo prije svega u nalogu da oprašta grijeha. Takav stav polazi od vjerovanja da oprostjenje grijeha nije moguće bez apostolske službe. U ono je vrijeme naglasak bio na opraštanju grijeha; Sveta večera bila je tek sporedni dodatak opraštanju, na izvjestan način potvrda za oprost grijeha. Danas shvaćamo Svetu večeru središnjim događajem službe Božje a oprostjenje grijeha neophodnim preduvjetom za to slavljenje. Mi vjerujemo da je Sveta večera važno sredstvo priprema na Gospodinov ponovni dolazak i da je upravljanje tim sakramentom povjereno apostolima.

Kao djeca Božja imamo nalog ukazivati ljudima na djelovanje živih apostola. To možemo činiti jedino ako smo „pismo Kristovo“ koje poznaju i čitaju svi ljudi (usp. 2 Kor 3, 2). Na svakome od nas i na čitavoj našoj zajednici treba biti prepoznatljivo djelovanja apostolske službe. Svjedočimo da apostoli imaju ovlasti naviještati oprostjenje grijeha! Pokazujemo da novoapostolski kršćani

- imaju hrabrosti i odlučnosti nešto promijeniti.
- jesu spremni oprostiti i pomiriti se.
- cijene jedinstvo među sobom i trude se sačuvati ga.

Takav će nam stav donijeti blagoslov Božji i podići zanimanje naših bližnjih za apostolsko djelovanje.